

[Mølgaard]

Det er ikke heldigt at afvente internationale arbejdsdelingsprincipper efter dette konsensusprincip, som gælder i EF-regie, hvor det er enstemmighed, der skal til, enstemmighed blandt de stemmeberettigede i højere grad, end et lille land som Danmark har det. Det er bedre at udnytte det på det frivillighedens grundlag, som kendes i mange internationale organisationer, derunder FN-organisationen, hvor man bestemt tilstræber konsensus, og hvor konsensus betyder noget.

Livets mangfoldighed er større, end at reguleringsforanstaltninger er noget, man kan gribe til uden bekymring. Tolerance er bestemt også nødvendig, sådan at man ikke dekretterer forbud mod ting, som man for sit eget vedkommende eller i myndighedsgrenen finder overflødige. Det kunne jo godt være, at det ikke var rigtigt, at det var overflødigt, og navnlig kunne det være rigtigt, at det ikke var sundhedsfarligt eller skadeligt på nogen måde, at også den livsgren fik lov til at udfolde sig.

I sidste uge fik vi en redegørelse til debat her i tinget fra kulturministerens side, og jeg må anbefale miljøministeren i meget høj grad at blive inspireret af ministeren for kulturelle anliggendes toleranceprincipper over for det kulturelle liv. Naturligvis ikke i for høj grad, for på disse områder er reguleringsforanstaltninger nødvendige, men lad os passe på ikke at overregulere.

Positivlister vil jeg ikke direkte vende mig imod. Til gengæld må den saglige baggrund for kravet om, at man anvender positivlister, bestemt være i orden, inden man begynder at dekrettere, at positivlister skal anvendes. Derfor vil jeg anbefale ministeren at lære af danskekunstens grundregel om at træde varsomt.

Det har hidtil været dansk ret, men nordisk inspireret, at tillade ting, indtil de blev forbudt, og modsat ikke at forbyde ting, indtil de blev tilladt. Dette princip kan det godt være at vi kommer til at gå på kompromis med, men så længe myndighedsgrenene ikke forstår at udnytte deres kapacitet i et omfang, der gør det sagligt velfunderet at spekulere på overhovedet at administrere positivlister på en rimelig vis, ja, så er der ikke nogen rimelighed i at holde sig til positivlister.

Jeg vil gerne sige, at det er streger *under* – og ikke streger *over* – noget i redegørelsen, det, jeg på retsforbundets gruppes vegne har

fundet anledning til at anføre som vore bemærkninger i anledning af denne redegørelse, som lægger op til fortsat debat om, hvor man skal gribe ind. Retsforbundets gruppe mener ikke, at man skal starte med at lukke butikken Danmark med alle dens mange underafdelinger og så efterhånden godkende, at de dog må eksistere alligevel, i det omfang de har bevist, at det ikke er farligt at befinde sig i de enkelte lokaliteter. Vi mener modsat heller ikke, at man skal tro på kræfternes ubetinget frie spil. Problemet er at finde frem til en balancegang i den rigtige retning, og vi mener, at redegørelsen lægger op til, at det går i den rigtige retning: fremad. Tempoet og formen, det er det, der er diskussionsgrundlaget, og det er jo ikke så udtrykkeligt præciseret i miljøministerens redegørelse, at man kan blive vældig fastlåst af hverken en tilslutning til den eller en afstandtagen fra den. Men tak for redegørelsen.

Miljøministeren (Niels Matthiasen):

Må jeg begynde med at takke de forskellige ordførere for den positive holdning, der er kommet til udtryk i den drøftelse, vi har haft i dag. Jeg synes, den lover godt for den behandling, vi skal have til sin tid, når lovforslaget fremsættes.

Vi har jo ved debatten her i dag under det, man vistnok kalder spredt opmærksomhed, taget fat på en hovedopgave for de nærmeste års miljøbeskyttelsesarbejde. Her er der en opgave, der kun kan løses, hvis vi er parate til at acceptere indgreb i den enkeltes interesser ud fra fælles samfundshensyn.

Allerede fru Tove Lindbo Larsen nævnte spørgsmålet om det internationale samarbejde, og samtlige senere ordførere kom ind på det samme. Jeg mener, det er meget væsentligt, at vi gør os klart, at denne opgave kun kan løses, hvis arbejdet gennemføres i en lang række lande i internationalt samarbejde, dels fordi man, som nogle har fremhævet, må undgå en konkurrenceforvridning, dels fordi et lille land som Danmark alene ikke magter denne opgave. Når man tænker på de 30.000 nye kemiske stoffer, så vil man kunne se, at det er ingen opgave for Danmark alene. Hvis man ser på den amerikanske produktkontrollov, hvor man har et årsbudget på omkring 50 mill. dollars og omkring 2.000 mennesker ansat, så synes jeg, det er en helt